

[A. C. Normann.]

Endelig vil jeg gerne til sidst spørge den højtærede justitsminister, om han har noget imod at komme med en udtalelse om, om ikke den højtærede minister har den opfattelse, at der i kraft af den nugældende lov kan gennemføres lokale hastighedsbegrænsninger og gennemføres den 50 km-grænse, den højtærede minister ønsker skal være en hovedregel, på et overordentlig stort antal steder ud over de steder, hvor den nu er gennemført. Eller er det virkelig — der er ikke nogen polemisk brod i mit spørgsmål — den højtærede ministers opfattelse, at loven, således som den er udformet, ikke kan anvendes i den hensigt, jeg her har nævnt?

Vagn Bro: Jeg vil kun gøre den bemærkning til det ærede medlem hr. A. C. Normann, at også i lovforslaget er der tale om varierende fart på visse veje, og jeg synes derfor egentlig ikke, der er nogen grund til at henvise til forholdene i Sverige. Det vil vi så udmærket selv kunne ordne.

Jeg nævnede folkeafstemning, og i den forbindelse vil jeg sige, at jeg synes, man bliver ved med at beskyldte hinanden for mange ting. Dette er et område, hvor jeg tror vi alle kan enes om, at folkets tarv er det afgørende. Det kræver ikke så mange kundskaber at tage stilling til denne sag, at ikke vælgerne udmærket kunne tale, og så kunne vi have fået klarhed. Nu hører jeg, at den højtærede minister mener, at det ikke er nødvendigt, og lad os dog håbe, han får ret. Men jeg siger blot, at jeg er rede til at tage en kampagne rundt omkring, og mener modstanderne, at jeg fremfører uheldige eksempler, ja, så må det være en lykke for dem.

Så må jeg til slut sige, at jeg blev bedrøvet, jeg blev virkelig bedrøvet, da det ærede medlem frk. Helga Pedersen talte om festivitassen i Køge, for jeg må fortælle det høje ting, at jeg dengang havde store besværligheder. Til at begynde med ønskede borgmesteren Brigitte Bardot. Hun ville gerne, men hun kunne ikke på det tidspunkt, da vi skulle holde festen, og vi havde besvær med at finde den yndige lille Vivi Bak. Nu hører jeg — jeg forstår, at det ærede medlem tænker meget på det — at det ærede medlem havde været rede; i så fald havde

vi ingen besværligheder haft, og så tør jeg sige i al venskabelighed, at så var proportionerne blevet formidable.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg skal ikke blande mig i det sidste ordskifte, absolut ikke. Men det ærede medlem hr. A. C. Normann stillede mig det direkte spørgsmål, om ikke loven af 1957 var tilstrækkelig. Ved lov nr. 122 af 1957 fik færdselslovens § 57, stk. 4, følgende affattelse:

„Bestemmelse af varig karakter om særlig begrænsning for kørehastigheden træffes for strækninger, hvor særlige omstændigheder tilsiger det, eller hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed.“

Altså i selve formuleringen ligger en begrænsning, mens det forslag, jeg nu har fremsat, går ud på en generel hastighedsbegrænsning i tæt bebyggede områder, medmindre særlige omstændigheder nødvendiggør en anden afgørelse. Et sådant forbehold er nemlig taget, og det sigter, som det ærede medlem formentlig er klar over, på udfaldsveje af særlig karakter. De to områder dækker ikke hinanden, og jeg for min del mener ikke ved bestemmelsen i loven af 1957 at kunne nå det mål, jeg mener at måtte tilstræbe.

(Kort bemærkning).

A. C. Normann: Også jeg havde netop gennemlæst paragraffen opmærksomt i den hensigt at ville læse den op, men nu har den højtærede justitsminister gjort det. Jeg kan ikke se andet, end at denne paragraf går på to ting; der tales om en særlig begrænsning for kørehastigheden, som kan indføres på

„strækninger, hvor særlige omstændigheder tilsiger det“,
men så står der ikke:

„og hvor“,
men:

„eller hvor der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed.“

Hvis ikke den højtærede justitsminister havde den opfattelse, at der erfaringsmæssigt køres med en efter forholdene for stor hastighed, ser jeg ikke rigtig hele grund-